

af hvarigenom man icke på mindre än tio år kan komma till målet; en tid så lång, att testamentstagaren icke kan göra sig det gagn af testamentet, som han kunde göra, om testamentet förr vunne laga kraft.

Jag vill taga endast ett exempel. Genom testamente har fast egendom blifvit bortgifven. Förr än testamentet vunnit laga kraft, kan testaments-

tagaren icke erhålla lagfart; och förrän han erhållit sådan kan han icke sälja egendomen, ty köparen fordrar naturligtvis hemulansvar; icke heller kan han låta inteckna densamma. Om han saknar erforderligt rörelse-

kapital, så varder den fasta egendomen, som genom testamente blifvit honom gifven, för honom ett fullkomligt dödt kapital, eller hvilket i bästa fall varder år från år försämradt.

Förenämnda stadgande står ock illa tillsammans med andra stadganden, som å senare tider utkommit i afseende att bereda större skyndsamhet. I sådant afseende vill jag erinra om 10 § af kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, sådant detta lagrum lyder i lagen den 31 december 1891; om stadgandet i 6 § 3 mom. af konkurs-

lagen den 18 september 1862 och om föreskrifterna uti kongl. förordningen om förändradt stämningssätt i vissa fall den 5 april 1871.

Bih. till. Riksd. Prot. 1896. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 17 Häft.

2

N:o 87.

Af herr J. Nilsson i Skrafvelsjö, angående delgifning af testamente med arfvinge, som vistas å okänd ort.

Då arfvingar efter testamentsgifvare vistas å okänd ort, är, enligt nu gällande lagstadganden, det för en testamentstagare med de allra största svårigheter förenadt att bereda laga kraft åt testamentet.

Väl anvisar 15 kap. 5 § ärfda-balken en utväg härutinnan, men hvarigenom man icke på mindre än tio år kan komma till målet; en tid så lång, att testamentstagaren icke kan göra sig det gagn af testamentet, som han kunde göra, om testamentet förr vunne laga kraft.

Jag vill taga endast ett exempel. Genom testamente har fast egendom blifvit bortgifven. Förr än testamentet vunnit laga kraft, kan testaments-

tagaren icke erhålla lagfart; och förrän han erhållit sådan kan han icke sälja egendomen, ty köparen fordrar naturligtvis hemulansvar; icke heller kan han låta inteckna densamma. Om han saknar erforderligt rörelse-

kapital, så varder den fasta egendomen, som genom testamente blifvit honom gifven, för honom ett fullkomligt dödt kapital, eller hvilket i bästa fall varder år från år försämradt.

Förenämnda stadgande står ock illa tillsammans med andra stadganden, som å senare tider utkommit i afseende att bereda större skyndsamhet. I sådant afseende vill jag erinra om 10 § af kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, sådant detta lagrum lyder i lagen den 31 december 1891; om stadgandet i 6 § 3 mom. af konkurs-

Mig har synts, att en reform till beredande af lättnad för en testamentstagare att delgifva vederbörande arfvingar ett testamente är af yttersta behof påkalladt, och vågar jag därför föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta:

att testamentstagare må förklaras berättigad att till den domstol, under hvilken testamentsgifvaren vid sin död lydt, stämma arfvinge, hvars vistelseort är okänd, att inom tre år taga del af bevakadt testamente;

att sådan stämning må delgifvas arfvinge på sätt kongl. förordningen den 5 april 1871 föreskrifver; samt
att arfvinge, som försummar att svara å stämningen, må hafva förlorat sin rätt att klandra testamentet.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1896.

Joh. Nilsson.